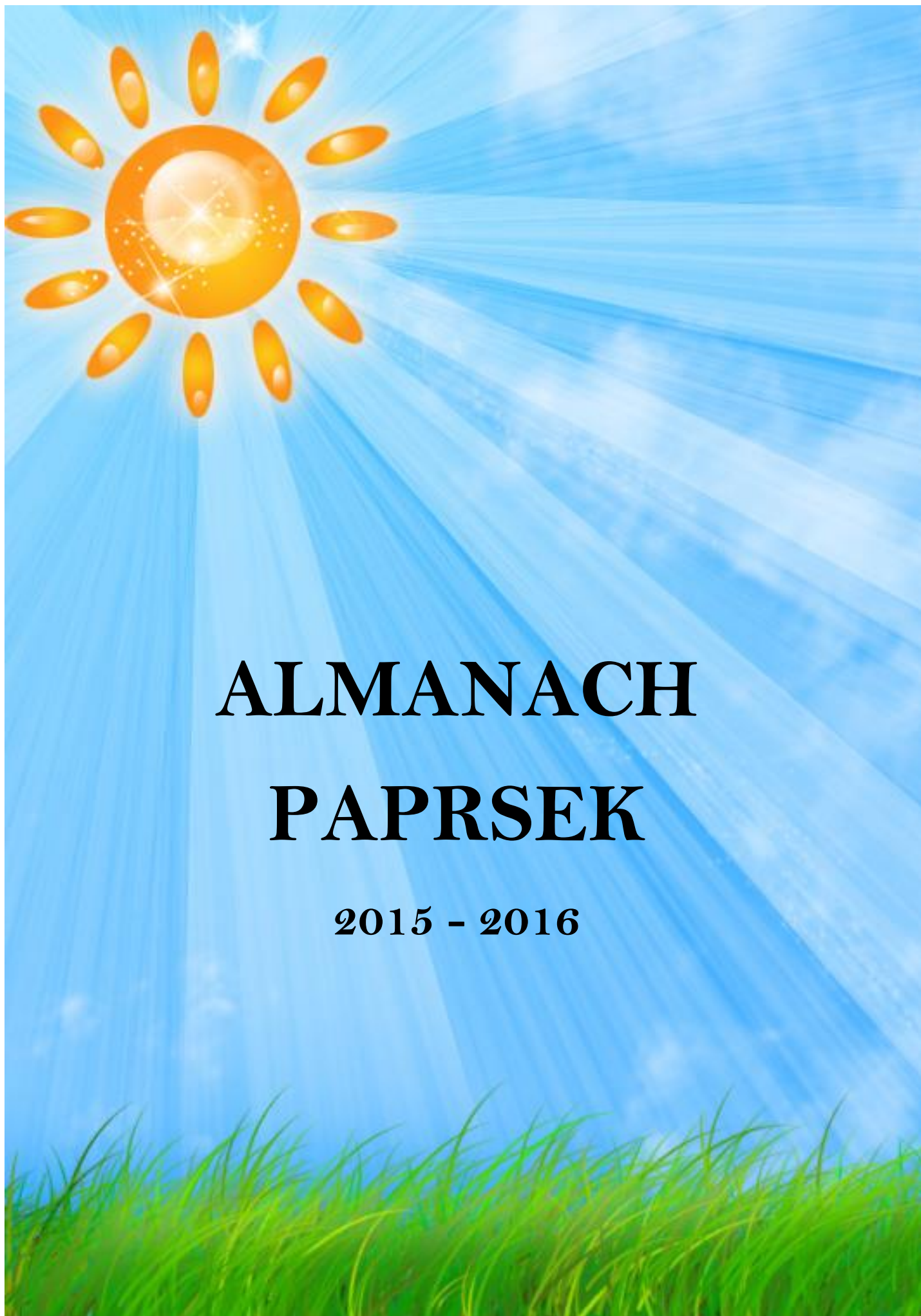

ALMANACH PAPRSEK

2015 - 2016

Obsah:

Úvod:

Tvorba:

1. Pec nám spadla
2. Přísně tajná zpráva z budoucnosti - **VÍTĚZNÁ PRÁCE**
3. Lučba
4. Kadaňské slavnosti naruby...
5. Prázdninový zážitek
6. Paní Zima
7. Nejdražší mamince - **VÍTĚZNÁ PRÁCE**
8. Kadaňáci v budoucnosti
9. Obyčejný příběh ze sídliště B
10. Lenka v pohádce
11. Dobrodružná výprava a slet čarodějnic
12. Vytoužená zmrzlina
13. Chybíš mi
14. Vojta v roce 2916
15. Pohádka o královské koruně

VÍTĚZNÁ ILUSTRACE

Vážení přátelé,

školní rok se nám pomalu chýlí ke konci a spolu s ním zavítalo mezi nás další číslo almanachu Paprsek.

Šikovné dětičky z MŠ Barvička nám i toto vydání ozdobily povedenými ilustracemi. Moc si toho vážíme!

Hlasy vás všech opět rozhodnou o Pisálkovi 2015 - 2016. Letos jsem od sebe striktně neoddělila prózu a poezii, nicméně platí, že vybíráte úspěšné Pisálky dva - nejzdařilejší příběh a nej povedenější básničku. Nezapomněli jsme ani na naše malé ilustrátory. I zde určíte nejzdatnějšího malíře.

Jednotlivým autorům děkuji za jejich příspěvky. Vám, milí čtenáři a čtenářky, pak přeji příjemné zážitky a pohodu při čtení letošních ukázek!

Mgr. Lenka Kučerová

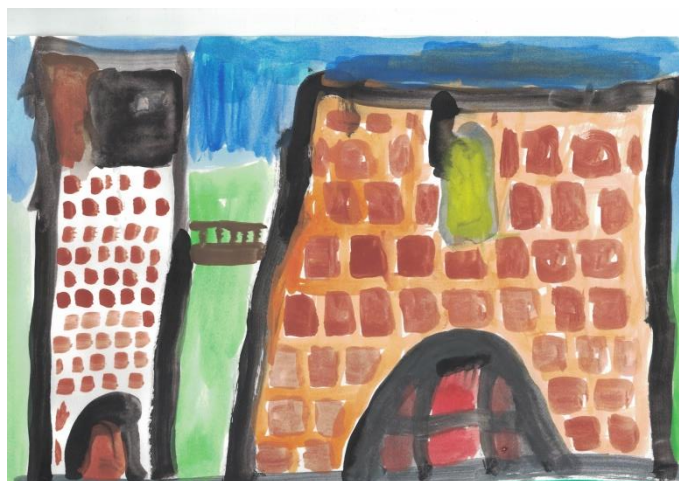
1. Pec nám spadla

Lukáš Jančov, VI. B

Jednoho slunného dne, kterému předcházela včerejší velká bouřka, někdo zaklepal na okno mé kanceláře. Jsem totiž jediný detektiv ve městě. „Kdo je tam?“ zeptal jsem se. Ale nikdo se neozýval. Vstal jsem tedy a vykoukl z okna. V ruce jsem držel šálek s kávou. Podívám se vlevo, vpravo. Nikde nikdo. A zase: Buch! Buch! Buch! Tentokrát do dveří. Lekl jsem se, až jsem z okna upustil šálek s kávou. „To snad hoří?!“ Za dveřmi se ozvalo: „Nehoří, ale spadla nám pec. Potřebujeme pomoc.“ Přistoupil jsem ke dveřím, a když jsem je otevřel, stáli tam dva stařečci a babička křičí: „Čerti nám zbourali pec!“ „Kušuj, bábi,“ řekl stařeček, „žádný čerti nejsou, to spíš na nás někdo udělal ten teroristický útok, jak je toho plná televize.“ A v tu chvíli se začali hádat jako malé děti o bábovičky. Uklidnili se až v autě, když jsme vyrazili na místo činu. Vešli jsme do chalupy, kterou tvořila jedna obrovská místnost. Uprostřed se válely zbytky po peci. „Prach a popel, vidíte, to čerti,“ řekla stařenka. „Houby s octem bábi, byl to ten útok,“ řekl staroušek a zase byli v sobě jako dva psi. Rozhodl jsem se, že vyslechnu každého zvlášť. Oba dva mi řekli totéž. Když začala večer veliká bouřka, chtěli si v klidu sednout u pece a uvařit si kávu. Ve chvíli, kdy staroušek chtěl přiložit a otevřel dvířka pece, se najednou objevila zvláštně barevná koule a ozvala se ohlušující rána. Chvíli nic neslyšeli a neviděli. Když se prach usadil, koukají, že z pece zbyl jen popel a rozbité kusy cihel. V tu chvíli stařenka začala křičet: „Čerti, čerti!“ a stařeček odpověděl: „Ba ne, to nebyl čert, to nás chtěl někdo odprásknout.“

Chvíli jsem nevěděl, co si o všem myslet. Odjel jsem domů. Stále zamyšlený jsem si pustil televizi. Běžely zrovna odpolední zprávy. Moderátor se věnoval sčítání škod, které napáchala včerejší bouřka. Popadané stromy, odfouknuté střechy, a dokonce se objevil nad naším městem zvláštní úkaz. A v tu chvíli jsem byl doma!!

Skočil jsem do auta a hurá za stařečky. Neumíte si představit jejich údiv, když jsem jim oznámil: „Žádní čerti, žádní teroristé. Pec vám zboural kulový blesk!“

2. Přísně tajná zpráva z budoucnosti

Filip Doležal, VIII. tř.

Místo: Kadaň, přísně tajná laboratoř „I.G.O. R.“; hned vedle Kutu, Kpt. Jaroše 2012
Datum: 10. 4. 2066
Odesílatel: Profesor Filip Doležal
Pro: 3. ZŠ Kadaň v roce 2016

Dobrý ranní večer odpoledne!

Mladá dámo, či mladý muži,

pokud čteš tuto zprávu, tak jsme konečně vynalezli stroj času. Bohužel, je to jen prototyp a umí přenášet pouze věci o velikosti papíru A4.

Píše se rok 2066. Tento rok je velmi významný, protože jsme o vlásek unikli konci světa. Padal na nás totiž asteroid Gádžik. Originální jméno mu přisoudil slavný vědec a atomový fyzik Martin Surmaj. Co se týče hudby, tak nejlepším zpěvákem je nyní Míša, kterého Vy můžete znát pod jménem jeho youtube kanálu - Mishovy šílenosti. Natočil hudební klip - Nesnáším vosy 2. Bruno Mars koupil společnost tyčinek Mars za neuvěřitelnou cenu 123 miliard dolarů. A to mi ihned připomnělo, že pan Horst Fuchs konečně prodal svůj produkt - depilovací odšťavňovač ovoce - v akci 1+2 zdarma britské královně Kate. Ihned, co se to dozvěděl svět, začali lidé kupovat všechny jeho produkty. Není proto možné, abyste nevlastnili minimálně jednu věc od Horsta Fuchse. Když letěla raketa Nezničitelná 2 na Měsíc za účelem kolonizace, tak se vychýlila a přistála znovu na Zemi někde na Antarktidě, ale posádka se to dozvěděla až po třech měsících. Příklad, pes – přítel člověka, je nyní, pes-nepřítel člověka. Ve skutečnosti jsou to maskovaní mimozemšťané, co přišli za jídlem, jelikož jim došlo na jejich planetě. Jejich vůdcem je cikánská kartářka Jolanda, která také předpověděla tuto zprávu. Ano i tohle a tohle. Hustý co?

A to ještě není všechno. Vaše škola, ve které se nacházíte, nyní obsahuje spoustu nových věcí. Třeba antigravitační fotbalové hřiště, anebo bufet „Zaplať dvacku a dej si, co sníš!“. Také máme nové kroužky - například Kurz neviditelnosti, bohužel ho navštěvuje míň a míň dětí, jelikož nikdo neví, kam se poděly. Pak tu máme hru Na schovávanou pro slepé nebo Tvoříme s Bořkem Stavitelem. Pokud vám tohle nestačí, tak poslouchajte. Ve školním řádu je napsáno, že dítě se má rozhodovat, co se chce učit a pokud dítě vymyslí dobrou výmluvu, která přesvědčí porotu, může zůstat doma. Do školy pošle pouze otisk prstů.

Jejda, ehh... Omlouvám se, ale v laboratoři na výzkum séra nesmrtelnosti jsme omylem vynalezli vodu mládí. Musím nyní sehnat někoho, kdo se postará o to tříleté dítě... No, tak tohle je nejspíš konec této zprávy a doufám, že to čte i profesor Kleistner a té vody se nenapije, předem děkuji! Roku 2017 si dejte pozor na velký únik hélia, mějte se parádně a nakupujte zlato!

P. S. První byla slepice a né vejce.

Profesor Filip Doležal

3. Lučba

Lukáš Pokorný, IX. A

Za devatero knihami a sedmero sešity bylo království, ve kterém žila princezna Chemika. Její otec, král Fyzik, naléhal na dceru, aby si vybrala prince.

Král jí ukázal několik princů, ale princezna si nevybrala žádného. „Princ, za kterého se provdám, musí splnit tři úkoly, které mu zadám,” řekla princezna. Královi se to zprvu moc nelíbilo, ale později přistoupil na přání princezny. Princezna přemýšlela o tom, jaké úkoly zadá. Nic jí nenapadlo, a tak řekla svým sloužícím, kteří za ni dělají domácí práce, aby vymysleli tři úkoly, na které jen tak nikdo nepřijde. Jeden sloužící se zeptal: „A jak byste si přála, aby vypadaly ty úkoly?” „Chtěla bych, aby to bylo něco těžkého, nechci žádného nevzdělance,” odpověděla princezna. Služebníci a domácí učitel vymýšleli a ukazovali princezně úkoly několik dní, ale princezně se nelíbil ani jeden. „Všechny úkoly jsou příliš jednoduché,” řekla princezna a rozhodla se úkoly vymyslet sama. Vymýšlela je mnoho

dní, hledala ve starých knihách a nic. Jednou ji jakýsi tajemný hlásek v hlavě vedl do staré alchymistické dílny strýce Magnézia, který sloužil už u Rudolfa II. A tam to našla. Myší ohryzanou knihu s názvem Lučba. Otevřela ji a po rozluštění strýcova starobylého písma na to přišla.

S radostí šla za otcem. „Tatínku, mám to!” Král si přečetl všechny úkoly a potom vyslal posla, aby vyhlásil po všech královstvích, že princezna vymyslela tři úkoly a kdo je splní, získá ji za ženu. Úkoly byly obtížné: vytvořit vzorec vody, vysvětlit pojem desublimace a udělat pokus, který princezna připraví. Přijeli snad všichni princové z okolí, ale nikdo nedokázal splnit všechny úkoly. Ani princ Češtin, který nikdy neudělal pravopisnou chybu, dokonce ani princ Matik, co si pamatoval i celé Ludolfovo číslo. Král byl z toho zoufalý a snažil se přemluvit princeznu, aby vymyslela jednodušší úkoly, ale princezna si to nenechala rozmluvit.

Trvalo to věčnost, než přijel z dalekého království princ Chemik. Ten všechny tři úkoly hravě splnil. Král a princezna žasli. Princezna ihned skočila princovi do náručí. Věděla, že je ten pravý, přestože nemluvil o ničem jiném než o kyselině sírové a dusičnanech. Ještě

ten týden se konala svatba. Princezna byla nadšená a král konečně mohl cestovat do cizích zemí, kam se dosud nemohl podívat, protože musel kralovat.

Princ Chemik se stal králem a princezna Chemika královnou, udělali si kopu dětí a žili šťastně až do konce. Nejvíce je pobavilo, když se sešla celá rodina v alchymistické dílně a při pokusech začoudila a prosmradila celý hrad. Stará kniha s názvem Lučba byla po celá dlouhá léta uchovávána vedle trůnu, aby všem panovníkům připomínala, jak důležité je vzdělání.

4. Kadaňské slavnosti naruby....

Eliška Pavlíková, Tereza Mesmerová, VII. A

Konečně nastal můj dlouho očekávaný den v roce a já slavila své vytoužené čtrnácté narozeniny. Uspořádala jsem pro své přátele oslavu. Když jsem sfoukávala svíčky na velkém dortu, v duchu, aby to nikdo neslyšel, jsem si říkala: „Kéž by se konaly mé oblíbené kadaňské slavnosti v jeden den!“ Oslava se náramně vydařila a já se pozdě večer ukládala k spánku....

„Píp, píp, píp ...,“ probudil mě ráno hlasitý zvuk mého telefonu. To přišla zpráva od mé nejlepší kamarádky, ve které mi sdělovala, že se během patnácti minut sejdem u nedalekého obchodu s potravinami. Rychle jsem se oblékla a pospíchala na místo určení. „Ahoj, kde jsi tak dlouho? Za chvíli máme být na Bláznivém létě, Císařském řezu, Zhasnutí stromečku a nakonec zvládneme i BumBumBam.“ Chytla mě za ruku a bez dalších řečí jsme vyrazily vpřed. Byla jsem zmatená. Vůbec jsem nevěděla, co si mám myslet. Ty slavnosti se jmenovaly jinak, než měly! Ale nakonec to byla paráda!

Jako první jsme navštívily Bláznivé léto. Hrála tam naše oblíbená kapela Smrdící včely. Návštěvu jsme si náramně užily a poté pokračovaly na Císařský řez. Krále jsme se sice nedočkaly, ale solené kravaty, prdelníku a tancošů jsme se nemohly nabažit. Jen mi pořád vrtalo hlavou, proč je to všechno jinak. Terka nic neříkala, vše brala jako samozřejmost, tak jsem se neptala. Po krušném dni následovalo večer Zhasnutí stromečku. Pan starosta řekl několik slov a pak zhasnul stromeček. Všude byla tma. Trvalo to však jen pár okamžiků, než zazněl BumBumBam ohňostroj. Rozzářil temnou oblohu svými barvami. I tato laser show mě naprosto omráčila. Když to všechno skončilo, vracely jsme se unavené, ale spokojené zpátky domů. Byla jsem tak zničená, že jsem šla hned spát.

..... Vtom zazvonil budík. Lekla jsem se tak, až jsem spadla z postele! Podívala jsem se na hodiny a zjistila, že je 26. 4. 2016 a všechno to byl jen můj sen! Ve škole jsem o tom vyprávěla kamarádce. Smály jsme se jako dvě správné puberťačky. Byla jsem ráda, že se mi mé přání vyplnilo, i když jen ve snu. Rozhodně bych to ráda někdy zažila doopravdy!

5. Prázdninový zážitek

Lucie Vršková, VI. B

Prázdniny se chýlily ke svému konci a já se rozhodla v sobotu vyrazit na Císařský den. Všechny mé kamarádky byly ještě na dovolené, a tak jsem musela jít sama.

Vyšla jsem z domu a po chvíli mě oslovil zvlášť bohatě oděný muž. „Zdráva buď sličná dívko, kde se nachází koňský trh?“ Vyprskla jsem smíchy: „Trh a ke všemu koňský? Jó, kdybyste, pane, chtěl do Lidlu, to bych věděla.“ Muž se zatvářil dost nechápavě a mně se vybavilo, jak nám paní učitelka Sladká v dějepise říkala: „Koňský trh je středověké označení pro náměstí.“ A tak jsem podivného muže vyzvala: „Pojďte se mnou, já tam vlastně mířím také.“ Pán se zaradoval. Cestou se mě vyptával: „Jaký je to podivný a hlučný povoz? K čemu slouží ty vysoké barevné domy?“ Trpělivě jsem odpovídala a říkala si, odkud asi utekl.

Po chvíli jsme dorazili na náměstí, kde už bylo mnoho lidí. Muž se zvědavě rozhlížel a po chvíli povídá: „Zde jsem už jednou byl, nocoval jsem na hradě. Změnilo se to tu. Dávno tomu.“ Než jsem se mohla začít vyptávat na podrobnosti, ulicí vjíždí královský průvod v čele s Karlem IV. „Který pobuda sedí na mém oři? A není vedle něho moje paní?“ diví se muž. V tu chvíli mi začíná docházet, kdo ten muž zřejmě je. Otočím se na něho...Kde je? Kam zmizel? Vždyť stál po mé pravici. Rozhlížím se. Volám. Jenže všude je plno lidí, zmatek, hudba hraje tak nahlas, že neslyším ani sama sebe.

Očima jsem pátrala dál. V tom mi padl zrak na královský průvod v čele s panovníkem. Zdá se mi to, nebo na koni jede můj ztracený známý? Průvod se přibližoval a já si stále nebyla jistá. Muž seděl na koni jako svíce, v královském oděvu moudře hleděl na své poddané. Když mě míjel, spiklenecky na mě mrknul a já už stoprocentně věděla, komu jsem dělala celé odpoledne průvodkyni!

Víte to také?

6. Paní Zima

Eliška Šimůnková, VIII. tř.

Vlády nad krajem se ujala paní Zima. Krutá, ale také nádherná čarodějka s vybraným vkusem, která umí dělat okouzlující zázraky.

Jindy obyčejný kraj promění v bíle pokrytý ráj. Zvířátka se před ní schovávají pod husté porosty a ptáčci zalétávají do svých skrýší. Jemná jinovatka pokrývá ještě nezasněženou travu. Na větvíčkách smrků se usazuje námraza a vytváří zajímavé obrazce. Opojná melancholie panuje v lesní krajině. Sem tam se ozve šum ptačích křidélek a lehké křupání svěžího sněhu pod svižným krokem srnky. Šepot lesa se mění v líbeznou melodii, kterou se každý návštěvník lesa nechává unést. Člověk musí být hluchý, hloupý nebo slepý, aby si nevšimnul krásné souhry všeho živého v lese. Lehký vánek si pohrává s korunami smrků, borovic a jedlí. Smráká se a vše se chystá ke spánku, až na lišky, jezevce a sovy. Ti mají smůlu, neuvidí krásu zasněžené krajiny.

Každý člověk netrpělivě vyčkává na Vánoce. Vůně hřebíčku, anýzu, cukroví a všelijakých lahůdek se line po kraji. Je slyšet lichotivý zvuk rolniček a zvonečků. Vše už je nachystáno. Vše? Vlastně ne! Do tiché lesní krajiny se žene spousta malých dětí. Vybírají si stromeček, který ozdobí. Zavěšují mrkve, chléb, rohlíky, jablíčka, listové saláty a pod mladý smrček pokládají kaštiny, vlašské oříšky a brambory. Teď je vše nachystáno pro velkolepou oslavu Vánoc. Všichni jsou spokojení a šťastní. Tak to má na Vánoce být!

7. Nejdražší mamince

Lenka Šestáková, IX. A

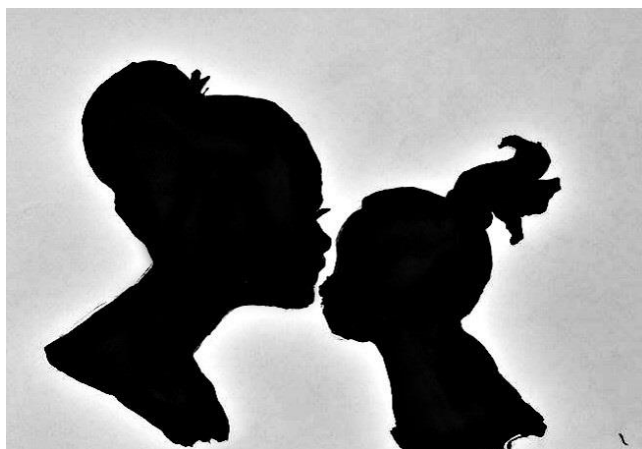
Nic není cennějšího než máma,
je to tvůj anděl a ta nejkrásnější dáma,
úsměv na tváři ti vykouzlí,
i když jsi smutná a svět je zlý.

Je to tvůj pilot, který svět ukáže ti,
ty jsi její malý princ,
jak zázrak zrodil ses jí.
Je to tvá Růženka,
co našla pravou lásku,
je to tvůj Honza,
co pokaždé poznal svou Zlatovlásku.

Máma je učitel, máma je ochránce,
máma je všechno, co potřebuješ, stálý zachránce,
s problémy i s nemocí,
máma jde vždy ochotná pomoci.

Vážme si našich matek,
jednou nastane velký zmatek,
všichni musíme do posmrtných vrátek,
ale máma vždycky bude s námi
v srdíčku přišitá, ve stálém vzpomínání.

Není všechno zlato, co se třpytí,
není člověk, co mámu nahradí ti.

8. Kadaňáci v budoucnosti

Anthony Dufek, VII. A

Chtěli byste vědět, jak si představuji, že budou obyvatelé Kadaně podle mě v budoucnosti vypadat? Tady vám nabízím svoji vizi.

Náš člověk bude přibližně stejně vysoký jako dnes, ale s váhou už to bude malinko jiné. Jelikož ho tvoří většinou kovy, váží něco málo

kolem 300 kg. Hlava připomíná kovový míč. Místo vlasů mu z hlavy všemi směry trčí zakroucené drátky. Oči nahradily dvě kamerky a pusa je vlastně display ve tvaru obdélníku. Tělo je jeden velký válec, který drží pohromadě hlavu, ruce a nohy. Každou ruku zakončují čtyři prsty s těmito funkcemi. První prst pravé ruky se dokáže transformovat na příborový nůž, druhý prst na obracečku, třetí na kávovou lžičku a čtvrtý na vidličku a polévkovou lžici zároveň. Prsty levé ruky pak zvládnou tyto činnosti. Pomyslný palec slouží jako skanner, druhý prst se mění v naběračku, třetí nahrazuje propisku a čtvrtý je čip od nejnovějšího typu zámku elektrodveří. Dále má typický Kadaňák z budoucnosti kovové nohy, které se na první pohled od těch současných tvarově příliš neodlišují. Jsou ale více hranatější, celokovové a mnohem hbitější a mrštnější.

Oblečení a boty se už nenosí. Každé dítě do deseti let je celé stříbrné. Poté si volí barvu, která se mu líbí. Tato barva už ho doprovází napořád. Jen boty naznačuje zvrásněná vrstva extra odolné černé barvy. To je společné všem bez rozdílu.

Kadaňské obyvatele naprosto pohltí a uchvátil sport. Tou neoblíbenější zábavou je robokop - jakási kombinace hokeje, fotbalu a šachu v jednom. Ráno se hraje na střeších virtuálních příbytků, večer pak na hřištích kolem Kadaně se speciálním povrchem, který nahrazuje denní světlo. Obyvatelé mluví robočeštinou, která má svůj univerzální kód 90610.

Tohle je má představa a doufám, že jsem aspoň trochu rozvířil i vaši fantazii a představivost.

9. Obyčejný příběh ze sídliště B

Patrik Domasta, IX. A

Jednoho krásného podzimního deštivého dne šla Dominička na nákup do dalekého i nedalekého Kauflandu pro deset rohlíků, třicet deka turisty. Než mohla vyjít, tak se nejdřív musela obléknout. Vzala si na sebe černé rifle a černou adidasku, tím se stala nenápadnou.

Vyšla ze svého mohutného paneláku. Najednou začaly padat kapky deště, které přistávaly na její záda. Z nedalekého parčíku se ozývaly výkřiky mladých hochů opíjejících se rumem. Dominičce běžel mráz po zádech, v hlavě si říkala: „Doufám, že nepůjdou mojí cestou.“ Šla dál a nechala to být. Cesta proběhla docela v klidu, až na to, že potkala kamarádku Barunku. Hodila s ní pár slov a šla dál. Konečně dorazila ke Kaufu, kde nakoupila rohlíky a salám. Měla štěstí, ale i smůlu, že rohlíky byly ve slevě za 1,40 Kč, protože tam bylo málo rohlíků, ale dost důchodců. Místo deseti jich měla pět. Salámu nakoupila, kolik potřebovala, a šla k pokladně.

V momentě, co vyšla, uviděla hochy, jak se dotrmáceli k obchodu. Vypadali dost naštvaně a Dominika místo svojí cesty to vzala přes park. Snažila se běžet, ale její boty na podpatku jí to nedovolily. Chlapci se rozeběhli. Dominice se rozbušilo srdce. Sundala si boty a běžela naboso. Rozběhli se za ní. Křičela. Jeden chlapec už ji doběhl a povalil na zem. „Holčičko, chci si s tebou jenom promluvit.“ Dominička zbělela hrůzou. Kluk, co ji napadl, funěl na její obličej svým dechem páchnoucím rumem. Sebral jí peněženku, rohlíky i salám, udeřil ji a snažil se utéct. Dominička plakala, z nosu jí tekla krev.

V tom momentu přiletěl superman na svém duhovém jednorožci. Slezl z jednorožce, řekl „أكبر الله“ a zase odletěl. Chlapci vzali do zaječích, kořist nechali na chodníku a už je nikdo nikdy neviděl.

Dominička si vzala svoje i jejich peníze, rohlíky, salám a šla domů. V duchu si řekla: „To zas byl den!“

10. Lenka v pohádce

Lenka Šestáková, IX. A

Mluvil na mě princ ošklivý,
já měla šaty zlatavý,
pak přišel kocour, co boty měl,
mluvil na mě zvláštním hláskem,
jako by se škrtil provázkem.

Pak bílý zajíc s hodinkami běžel kolem,
jsem zvědavá, zvednu se a utíkám honem,
snad nezapomenu o kameny ze zakleté hory,
rázem padám do králíkovy nory.
Dopadla jsem, je tu jak v pohádce.
Snad není to jen sen.

Potkávám kocoura, co úsměv od ucha k uchu má,
Leni, Leni!
Divím se, odkudpak mě zná?
Bílý kůň a na něm uhání princ,
kolem holčička s košíčkem a v něm nic
v červeném oděvu jde si lesem.

Chaloupka z perníku stojí na lesním palouku,
čekám na ježibabu, Jeníčka a Mařenku,
z ničeho nic však ztrácím sluch,
rozplynul se i na cimbuří duch,
neslyším prince ani Karkulku,
nevidím králíka ani chaloupku.

Ale něco tu zvoní. Co to je?
Asi budík, ráno už zase je.
Já snila dlouhý krásný sen,
je na čase přestat snít a vylézt z postele ven!

11. Dobrodružná výprava a slet čarodějnic

Pavel Špelda, VII. A

Jmenuji se Zildo Žitlík. Můj příběh začíná jednoho sobotního odpoledne zhruba kolem půl druhé. Někdo zaklepal na dveře. Říkám si: "Kdo to asi může být? Daně jsem už zaplatil!"

Otevřel jsem dveře a v nich stál nějaký stařík. Pozval jsem ho dál a nabídl chutný šálek čaje. Přitom mi stihl říct, že se jmenuje Tandalf a hledá někoho na dobrodružnou výpravu. Bez mrknutí oka jsem hned souhlasil. Podali jsme si ruce a bez většího zdržování vyrazili na cestu. Jak jsem brzy poznal, cestovalo nás celkem 5: já, Tandalf, Rafta, Asterix, Bumblebee a myš Jerry. Cestou ke vznešenému, ale i temnému hradu jménem Disneyland mi Tandalf pověděl, že musíme doručit kámen Mudrců lordu Voldemortovi. Už, už jsem se chtěl zeptat, kdo to je ten Voldemort, ale Tandalf mě přerušil. Prý něco zaslechl z křoví. Asterix vzal klacek a "bodl" jím do křoví. Ozval se hurónský řev, a hned potom se to vyřítilo směrem k nám! Byl to Shrek! Tandalf svou kouzelnou holí Shreka na pár minut uspal a my museli co nejrychleji utéct.

Druhý den na nás ráno čekalo nemilé překvapení. Zjistili jsme totiž, že nám želvy ukradly zásoby. Nedalo se nic dělat, museli jsme pokračovat dál. Po pár kilometrech došlo k další lapálii. To když na nás z nebe začaly z ničeho nic padat čarodějnice na košťatech. Bylo jich asi 8. Nestihl jsem je v tom zmatku spočítat. Snažily se nás zneškodnit vypálenými míči, ale Bumblebee perfektně zpracovával střely a bezchybně je vracel zpět. Čarodějnice se nestačily divit. Podle čarodějnického paragrafu 38/3 se musí totiž tomu, kdo vychytá jejich střely, splnit 1 přání. Aby přání skutečně fungovalo, čekala nás ještě návštěva tamějšího sletu čarodějnic. A nelitovali jsme! Zábava to byla ohromná. Všude se jedlo, pilo, radovalo a tančilo. Po čarodějnických naschválech a lotrovinkách ani ťuk. Rafta to rozjel na pódiu a my jsme zase pro změnu vyprávěli, jak jsme „zkrotili“ strašlivého Shreka.

Pak se konečně naše přání splnilo. Mávnutím kouzelného proutku jsme se ocitli před Disneylandem. Voldemortovi se dostalo kamenu Mudrců a nám pořádného dobrodružství, na které budeme vždy s radostí vzpomínat.

12. Vytoužená zmrzlina

Raníková Klára, IX. B

Byl obyčejně neobyčejný, slunečný, teplý den.

Před obědem, kdy si děti z mateřské školy chodí hrát ven na zahrádku, si tři malí kamarádi Ota, Filip a Alenka hráli na schovávanou. Ukryli se na strom, kde si domlouvali svoje nejtajnější plány.

Dnes si vymysleli zcela neobyčejný dobrodružný plán, a to jít si koupit zmrzlinu. Ota si vybral čokoládovou, Filip jahodovou a Alenka si vybrala šmoulovou. „Ale jak to udělat?“ zeptal se Ota. Všichni se na sebe podívali a v tu chvíli napadlo Alenku: „Nenápadně počkáme, až někdo přijde, a utečeme vrátky.“ Oba kluci se na sebe podívali a Ota řekl: „No jo, ale co, když nikdo nepřijde?“ a Filip na to: „Uklízečka by nás určitě viděla, nejčastěji je v mezipatře u velkého skla a pozoruje, kdo sem chodí a kdo odchází.“

Najednou přišla paní učitelka a říká „Děti, co tam děláte?“ a Filip odpověděl: „My vymýšlíme, na co si budeme hrát.“ A když paní učitelka odešla, napadlo Otou: „Tak přelezeme plot, dáme si tam židličku.“ Alenka na to: „Ne, to ne, já se bojím výšek!“ A rozběhla se. Nakonec je přece jenom napadla skvělá myšlenka. Slezli postupně dolů ze stromu po žebříku a šli si pro lopatky. Alenčina kamarádka Zuzanka se zeptala: „Co jdete dělat?“ a Alenka na to: „Jdeme si stavět hrad z kamínků.“ Zuzanka se jen pousmála a odešla si hrát k ostatním kamarádům. Ota říká: „Lopatkami, co máme, se dají odházet kamínky, které jsou nasypané pod plotem a je tam díra, kterou by prolezla i ta naše nejtlustší kuchařka.“ Tak se taky stalo. Lopatkami začali odhazovat kamínky, jak nejrychleji to šlo. Filip s Otou si vzali vozíky a začali vozit kamínky za strom. Mezitím Alenka hlídala, aby si jich nikdo nevšímal. Když přišli Filipovi kamarádi Pepík a Daniel, zeptali se Alenky: „Kde je Filip?“ a Alenka na to, že hrajou na schovávanou, takže ona ho hledá. Pepík se na Daniela podíval: „Hrají takovou nudnou hru, tak pojď, půjdeme na klouzačku.“

Když už to konečně Ota s Filipem vykopali, tak se na sebe podívali, houkli na Alenku a vyrazili. Za plotem se zdálo vše nebezpečnější a jiné, než když jdou s paní učitelkou nebo s maminkou na procházku. Cesta do krámu nebyla daleká, ale i přesto to bylo velké dobrodružství. Šli spolu za ruku po chodníku, kolem obchodů a velké louky. Došli až

k přechodu přes silnici, který byl kousek od jejich vytoužené zmrzliny, chytli se pevněji za ruce a přesto, že se báli, tak byli odhodláni přejít a koupit si tu úžasnou zmrzlinu. Jenže právě v tu chvíli, kdy už chtěli vykročit na přechod, tak k nim přišel jeden starší muž. „Ten vypadá jako Krakonoš,“ říká Alenka, „ má stejné vousy a je taky tak obrovský.“ Ten muž se zeptal dětí: „Nechcete pomoci s přecházením silnice?“ Po chvílce, když získal jejich důvěru, jim pomohl. Posadili se před cukrárnou na lavičku a děti mu vše převyprávěly - celý jejich tajný dobrodružný plán. A on je za to na oplátku pozval na zmrzlinu. S pusami ulepenými a přebarvenými namodro, narůžovo a nahnědo je odvedl zpět do školky.

I přesto, že se paní učitelka na ty malé uličníky zlobila, tak v duchu byla ráda, že se děti objevily. Protože se právě chystala volat jejich rodičům, že se děti ztratily. A vážně nevěděla, jak by jim to vysvětlila. Potom museli paní učitelce slíbit, že už víckrát neutečou a paní učitelka naopak slíbila, že někdy vyrazí na zmrzlinu všichni společně.

13. Chybíš mi...

Pořád myslet na minulost. Už nechci! Co to je?!
Proč jsi mi odešla, babičko moje?
Maminku mám ráda. Teď už je jediná, co mám,
ale ty jsi pro nás byla nejdůležitější rodina.

Každou noc brečím pro tebe do polštáře.
Odešla jsi mi do nebe. Krk mi černý šátek váže.
Snad ti tam nahoře chybím též,
snažím se věřit, že všechno je jen lež.

Že jsi neodešla, jsi tu stále se mnou.
Mrzí mě, že jsem se ti rovnou
neomluvila za zbytečné hádky,
že už neuslyším tvoje pohádky,
že jsi odešla bez rozloučení!
Cítím to skoro jak středověké mučení.

Nikdy nepochopím, proč zrovna Ty.
Byla jsi tu, když se ke mně všichni otočili zády.
Chtěla bych vyrobit stroj času,
abych tě zas mohla obejmout kolem pasu.

Pamatuješ babi, jak jsme seděly u pohádek
a na play stationu hrály.
Jak chodila jsem k tobě s kamarády.
Všichni Tě měli rádi.
Prosím, buď tu ještě s námi.

Zbyly mi po tobě vybledlé fotografie,
prohlížím si je, vzpomínám na šťastné dny,
zase mám pocit, že tu babička je
jen pro mě.

14. Vojta v roce 2916

Michal Gut, VII. A

Popíši vám svého dobrého kamaráda Vojtu, kterému je sice 913 let, ale stále vypadá dobře.

Vojta váží úctyhodných 350 kilogramů a měří přibližně 3,5 metru. Vojtova hlava má tvar rozevřené šišky. Vlasy, které ji zdobí, jsou kudrnaté, ohromně mastné, neustále špinavé a černé jako uhlí. Uši vypadají jako dvě mohutné plácačky na mouchy. Nos už Vojta nemá. Nahradil si ho špuntem od hokejové hole. Prý mu sluší víc! Ústa jsou tak veliká, že by klidně sežral i toho největšího slona, ale to nemůže, protože nemá zuby. Vypadaly mu, když při jednom důležitém zápase vynesl soupeřova brankáře v ústech. Mohutné tělo dříve tvořily velké tvarované buchty. Nyní už vlastně jen jakási jedna obrovská neforemná buchta. To právě díky Vojtově neutuchající chuti k jídlu se postupně všechny spojily. Ruce má perfektně namakané. Bohužel, když však zatne sval, ten se pokaždé lekne a strachy spadne až na zem. O nohách už raději podrobněji mluvit nebudu. Snad jen to, že jeho prsty na nohách jsou tak špičaté, že po každé přihrávce musí rozhodčí dát do hry nový míč, protože ho můj kamarád píchne. Oblečení Vojta žádné nemá, jelikož od roku 2800 platí zákon, že není povinné nosit na veřejnosti oděv.

Vojta je můj dobrý kamarád a doufám, že ještě dlouho bude.

15. Pohádka o královské koruně

Tereza Weissová, VI. A

Celé odpoledne jsem se procházela starým městem, navštívila jsem snad všechny historické stavby v Kadani. Domů jsem se vrátila strašně unavená, a proto jsem šla brzy spát.

Usnula jsem, jako když mě do vody hodí.

Probudilo mě poklepání na rameno. „Terezko, vstávej!“ Posadila jsem se. Vedle mě stál neznámý muž. „Kdo jste? Jak jste se sem dostal?“ Muž začal vysvětlovat. „Je rok 1349, jsme v Kadani a já jsem Karel IV.“ Pohlédla jsem mu do tváře a opravdu – vypadal stejně jako v učebnici dějepisu. „Jak to, že znáte mé jméno? A proč jsme tady spolu?“ zmateně jsem se vyptávala.

„Terezko, potřebuji tvou pomoc. Má královská koruna je ukrytá někde v radniční věži. Tam vládne zlý černokněžník Šamon. Musíš korunu najít do 24 hodin, jinak se domů nikdy nevrátíš a Šamon ovládne celou Kadaň. Čas ti běží.“ S posledním slovem král zmizel.

„No, to je mi nadělení,“ pomyslela jsem si. Rozhlédla jsem se – náměstí, kostel, radnice. „Tak tedy do práce, najít korunu nebude žádný problém. Kde jsou sakra dveře? Jak se do radnice dostanu?“ Začala jsem propadat panice, ke všemu se pode mnou začala hýbat zem jako při zemětřesení. Náhle se mi u nohou otevřel tunel, z něho vylezl veliký krtek a povídá: „Terko, pojd' za mnou.“ Už jsem se ničemu nedivila a vlezla do tunelu za krtek. Provedl mě chodbou, která končila v přízemí radniční věže. „Vyběhni po schodech nahoru,“ poradil mi krtek a zmizel jako pára nad hrncem.

Jak řekl, tak jsem udělala. Vyšlapala jsem schody a zjistila jsem, že v nejvyšším patře věže se nacházejí pokoje. Zvědavě jsem je prohlédla, ale kromě typického středověkého nábytku jsem nic zajímavého nenašla. Po koruně ani stopa! Opřela jsem se o stěnu, zadržovala jsem slzy a představovala si, že už nikdy neuvidím domov a budu sloužit čarodějovi. Zatnula jsem zuby a hlasitě si poručila: „To dáš, Terezo!“ V tu chvíli se za mými zády otevřela zeď a já padala a padala. Žuch – celkem tvrdé přistání. „Co mě to tlačí do zad?“ Sáhla jsem pod sebe a jejda, koruna v celé své kráse! Otřela jsem ji od prachu a v tom se objevil Karel IV. „Děkuji ti, Terezko.“ Nasadil si korunu na hlavu a zmizel jako obvykle.

Náhle se mi zatmělo před očima. Protřela jsem je a ejhle – jsem doma, ve svém pokoji a své pohodlné posteli. Že by to byl jen sen?

Vítězná ilustrace

Autor: Mgr. Lenka Kučerová

Grafická úprava: Mgr. Lenka Kučerová

Ilustrace: děti z MŠ Barvička

Matěj Kučera, 1. B

Lenka Šestáková, IX. A

Lektorovala: Mgr. Ivana Sladká

Vydáno ve šk. roce 2015 - 2016

Základní škola Kadaň, Chomutovská 1683

Počet výtisků: 6